

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 29.
(nagypéntek)**

Horváth Géza

A KERESZT EREJE

Alapige: 1Korinthus 1,18

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük, hogy nagypénteki istentiszteletre gyűjtöttél össze bennünket.

Áldunk, hogy fénylik titka keresztfának azóta az első nagypéntek óta, amióta hirdették az evangélium, hogy Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért.

Rácsodálkozunk erre a szeretetre és irgalomra, és megkérdezzük azt, amit az előbb énekeltünk is: hogy érdemlettük ezt tőled, hogy ezt miértünk felvegyed. Megdöbbenve szemléljük, Urunk újból és újból, minden nagypénteken, hogy milyen drága volt az az áldozat, és milyen nagy volt az a váltság.

Köszönjük, hogy emögött látjuk, hogy mindezt, ami kín és ütés ért, magunk hoztuk reád. Engedd meg, hogy e szenvedésért lelkünkben égjen a vád, ennek hatására szülessen meg a hit, amely hitben tudja szemlélni azt, ami ott történt és hitben tudja szemlélni azt, ami rá három napra Isten csodálatos kegyelme folytán megtörtént: nemcsak meghaltál, Úr Jézus, hanem feltámadtál.

Köszönjük, hogy mi együtt szemlélhetjük ezt a két nagy eseményt, és úgy szemlélhetjük, hogy a váltságdíjat kifizetted, nem ezüstön és aranyon, hanem a te drága véreden.

Kérünk, tarts bennünket is vérző oldaladnál, Urunk, mert ma is valljuk, hogy egyedül a te véred tisztít meg minket minden hamisságtól, minden tisztátalanságtól és minden gonoszságtól.

Kérünk, hirdettesd ma is a te igédet közöttünk, és így köszönjük meg azokat a testvéreket, akik már délelőtt vagy délután hallották az igét, és úrvacsorai közösségben lehettünk egymással. Köszönjük, hogy velük is összeköt most a megnyert hit és Lélek.

Kérünk, Urunk, csendesíts el most bennünket. Lehet, hogy a világ zajából jövünk, lehet, hogy közülünk sokan dolgoztak ma, vagy valamilyen más családi elfoglaltságból jöttek, kérünk, könyörülj meg, hogy most megalázkodjunk igéd előtt és tudjuk azt mondani: „szólj, mert szól hangodból a jóság, a lelkem megfeszül, s a hallásban segít.”

Jövel Szentlélek Úristen, töltsd be a szíveinket teljesen.

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostolnak a korinthusbeliekhez írt első levelét olvassuk ezekben a napokban. Amikor megkaptam ezt az ígét, hogy nagypénteken ezt hirdessem: „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” — eszembe jutott, hogy másodikos gimnazista koromban, amikor vallástanárom megkért, hogy tartsak meg egy reggeli áhítatot, amelyre nagy feszültséggel és odaadással készültem, akkor pont ez volt a napi ige. A gimnáziumban pedig az volt a szokás, hogy mindig a napi ige alapján beszélt a szolgálattevő. Éppen ezért sohasem felejttem el ezt az ígét. Nemcsak azért, mert azóta már sokszor olvastam, hanem azért, mert ez volt az első bizonyágtételelem valamikor a debreceni Református Kollégiumban, hogy „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.”

A hívó ember számára ugyanis drága dolog Jézus Krisztus keresztje. Bennünket, reformátusokat sokszor ér az a vád, hogy templomainkból kikerült a kereszt. Nincs a templomtornyonyon, nincs az úrasztalán, nincs a falon, bár ennek egyháztörténeti háttere is van. Mindenesetre tény, hogy valóban kőből, fából, festékből senki ne keresse a keresztet a mi templomunkban, bár korpusz nélkül lehetne is.

Egyszer, amikor valaki ezt nekem szóvá tette, azt mondtam neki: a mi református templomainkban is ott van a kereszt, a szószéken. A szószéken van a kereszt, hiszen Krisztus nem azt parancsolta az övéinek, hogy keresztet állítsanak vagy hordjanak, hanem azt, hogy a keresztről prédikáljanak. Ez az ige, az első korinthusi levélben, pontosan ezt tárja elénk: „A keresztről szóló beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek, de nekünk, kik megtartatunk (üdvözülünk), Istennek ereje.”

A keresztről szóló prédikálás alapfeltétele volt az, hogy valamikor állt a Krisztus szent keresztje a Golgotán, és hisszük, hogy Isten Szentlelke által, amikor a keresztről beszélünk, ma is, elmúlás és rom felett, és ma is igaz, hogy áldássá lesz ott az átok, megbékéltet a kereszt, el nem múló boldogságod, békeséged ott keresd.

Egy lelki éneknek egy sora jutott eszembe, hogyan nézzünk a keresztre. Az énekíró ezt így fogalmazta meg: „Két nagy csodát találok itt, s a szégyen elpirít: Isten szerelmét látom én, s szívem nagy bűneit.” Kívánom, hogy miközben hallgatjuk a keresztről szóló beszédet, velem együtt lássátok ezt a két nagy csodát, s tudjuk elmondani: Isten szerelmét látom én, s szívem nagy bűneit. Ez

több, mint Jézus Krisztust úgy látni, hogy töviskoronás, megcsúfolt, náddal vert test vérzik.

Négy dolgot szeretnék elmondani, hogy miért tartotta olyan fontosnak azt az apostol, hogy Korinthusban és azóta mindenütt a keresztről szóló beszéd hirdettessék.

Az első: azért, mert *Isten mentő eszköze a keresztről szóló beszéd*. Ha valaki fuldoklik a vízben, és segítségért kiált, mert nem tud úszni, és mindjárt elmerül – ha valaki a partról bedob neki egy szép rózsát, egy finom csokoládét, azzal nem egy semmire. Akármit dobnak be a partról neki, a fuldokló nem ér vele semmit, csak egyetlen dologgal ér valamit: egy mentőövvel. Mentőövet vagy egy darab deszkát kell bedobni neki, ami fenntartja a vízen. Hiába próbálna valaki valami mást, szebbet, nemesebbet, jobbat bedobni, nem tartja meg és nem menti meg.

Amikor elolvastam a korinthusi levelet előlről, látom (és ti is olvassátok el), hogy Pál apostol hányszor beszél a Krisztus keresztyéről. Miért? Mert a korinthusiaknak erre volt szükségük. Pál apostol tudta, hogy semmi más nem menti meg őket abból az életből, életfolytatásból, amit élnek, csak a Golgota keresztye.

Éppen ezért mondja Pál apostol többször, hogy amikor hozzájuk ment, akkor nem ékesszólással, nem nagy bölcselkedéssel ment. Azt mondja nekik: nem végeztem, nem határoztam máshogy, csak úgy, hogy Jézus Krisztusról, mint megfeszítettről beszéljek. Azt mondja: mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet. Tudja és érzi az apostol, hogy semmi más mentőeszköz nincs, amely által Isten meg akarja őket menteni, csak a keresztről szóló beszéd. Pedig Pál apostol mehetett volna bölcselkedéssel, filozófiával, különféle okos beszédekkel, és azt mondja: ha egyszerű is, ha megbotránkoztató is, ha bolondság is, úgy határoztam, hogy semmi másról nem tudok, csak Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítettről beszélni.

Azt mondja az apostol: „Nem azért küldött engem Krisztus (Korinthus-ba), hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem bölcselkedő beszéddel, hogy a Krisztus keresztye el ne veszítse erejét.” Semmi mással nem akar abba a városba menni, amely városról tudjuk, hogy erkölcsi fertő volt. Az ottani emberek a romlottság tetőfokán voltak. Ez a gazdag város, éppen azért, mert pénze volt, élte a maga testi, feslett életét.

Az akkori világban volt egy közmondás, hogy „korinthusi módon” élni. Ez azt jelentette: romlottságban, iszákosságban, feslettségben, paráznságban élni. És az apostol ebbe a városba megy. Tudjuk, hogy nagy szorongás között ment oda. Mit keres ő itt? Vajon mit kell nekem mondani, mit fogok mondani? És belekapaszkodik abba, hogy „majd megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok.” És amikor Pál megnyitja a száját, akkor jön belőle a keresztről szóló beszéd. És azt mondja: lehet, hogy ez sokaknak megdöbbenő, sokan nem ezt várják, hanem valami extrát szeretnének hallani, nagy eszmefuttatást, de nem tudok másról csak Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítettről beszélni.

A galatáknak azt mondja: közöttetek úgy hirdettetett a Krisztus, mintha ott feszítették volna meg. Azért, mert a galaták között sem hirdetett mást az apos-

tol. Sőt azt mondta: ami ezen kívül van, az más evangélium, más örömhír. Azt akarja Isten, hogy ez az örömhír hirdettessék nekünk.

Ez a mai nap éppen ezért nem a gyásznak a napja, még akkor sem, ha Jézus halálára emlékezünk, hanem ez a nap az örömmel a napja. Mert a Golgota keresztyét követte a feltámadás, és Isten nem hagyta az Ő Szentjét a sírban, nem engedte, hogy rothadást lásson. Mert beteljesedtek az Írások, hogy Jézus Krisztusnak meg kellett halnia és fel kell majd harmadnapon támadnia a halottak közül.

A kereszty evangéliuma tehát az Isten mentő eszköze az ember számára. És ha annak a sok népnek, amely az Úr Korinthusban, csak még éppen nem tudják, még éppen a kocsmákban, a bordélyházakban, meg a szórakozó helyeken vannak — ennek ki kell jönni, ennek elő kell jönni, ennek meg kell hallani az evangéliumot. És mit kell meghallania? A kereszty evangéliumát.

Gondoljuk el, bemegy az apostol és elkezdi hirdetni Jézus Krisztus keresztyét. Azt a Jézust hirdeti, akit ti megfeszítettetek (ApCsel). Akiról írtak a próféták, aki eljött, és aki a keresztyen eleget tett Istennek. Sok népe van ebben a városban, és ennek a sok népnek ki kell jönnie. És Istennek tetszett, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Így rendelkezett, így határozott Isten, hogy a keresztyről szóló beszéd hirdettessék.

A második: a keresztyről szóló beszédet azért is kellett hirdetni, mert Isten igazsága jelentetett ki benne. Az igehirdetésben, a prédikációban mindig Isten igazsága, igazságossága jelentetett ki a Golgota keresztyében. Miért? Azért, mert *Isten igazsága a bűn miatt elégtételt kíván*. A Golgota keresztye azt jelenti, hogy Isten ellen vétkezni, bűnben élni büntetés nélkül nem lehet. A bűnben az a szörnyű, hogy van gyökere, ahonnan ered, és van következménye. Ezt Isten világosan megmondta igéjében. Isten nélkül élni nem lehet büntetés nélkül, nem lehet következmény nélkül.

Amikor Jézus Krisztus keresztye felállítatik, akkor azt hirdeti nekünk: a bűn zsoldja a halál. A bűnért valakinek eleget kell tenni, mert Isten igazsága elégtételt kíván. Vagy nekünk, vagy valaki más által eleget kell tennünk. Mi magunk nem tehetünk eleget, nem vihetjük az áldozatot. Ezért volt az Ószövetség áldozata tökéletlen, mert amikor a főpap is vitte a bűnért való engesztelő áldozatot, ő magáért is vitte. Az ő keze is bűnös volt, ő sem tudott tiszta kezeket felemelni harag és versengés nélkül.

Ezért kellett valakit keresni. Olyat, aki igaz, szent és tiszta. Aki elhordozza Isten bűn miatti átkát, és aki a fán fog majd függni. Ezért kellett Krisztus. Ő pedig azt mondta: itt vagyok, hogy teljesítem a te akaratodat, és életét önként letette, és elvégezte a váltság munkáját. Ezt jelenti az, hogy mi nem tudunk eleget tenni. Mi magunkat nem tudjuk megváltani, szükségünk volt valakire, aki helyettünk eleget tett, aki Isten igazságának megfelelt, akit Ő elfogadott. Ez volt és ez a számunkra Jézus Krisztus, mert annak az áldozatnak, amelyet Isten elfogad, tökéletesnek kell lennie.

Egyszer azt kérdezte tőlem valaki: az Ószövetség hívőinek mi volt az alapja? Azt válaszoltam: amikor az Ószövetség hívői az áldozatra néztek, vajon ho-

gyan néztek rá? Úgy néztek-e az áldozatra: nekem kellene ott lennem? De valaki helyettem ott van az oltáron.

Az egyik ilyen csodálatos kép lehetett, amit Ábrahám átélt. Amikor azt kérdezi Izsák: apám, hol van az áldozati állat? Mert Ábrahámnak oda kellett tennie a fiát az oltárra, és emeli a kést, de szól Isten: ne tedd, Ábrahám! És ott van egy kos, szarvánál fennakadva a bokorban. Felteszik az oltárra.

Belegondoltatok arra, hogy Ábrahám hogyan nézhetett az oltárra, mint édesapa, és nem, mint ősatya? Az Isten gondoskodott áldozatról. Ott van egy áldozati állat, és Ábrahám úgy néz rá, hogy nem az ő fiának kell ott lennie. Aki a Golgotára akar nézni, annak ugyanígy kell néznie ma is.

Egy régi ének jutott eszembe: „Lelkem, nézz a Golgotára, Jézusodnak nézd fejét. Tövissel van koronázva, mégis áldva néz feléd. Szenved Isten bajnoka, és bár vérzik homloka, a világot nem átkozza, meghal érted imádkozva.”

Az a döntő: én hogy nézek a keresztre, a Golgotára. Vajon úgy nézek-e, hogy ott van a váltságom, az üdvösségem, az örök életem ára, ott van a mennybe való belépőjegyem? Hiszen megnyitotta Ő érte és általa Isten előttem az eget. Vajon így nézek rá? Olyan szép volt, ahogy a római százados a Golgotára néz. „Bizony, ez Isten Fia volt.” — Van ebben alázat, hódolás, beismerés, felismerés, bűnbánat.

Vajon, 2013 nagypéntek ünnepén mi így tudunk ránézni a keresztre? Ahogy fogjuk is énekelni: „Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, a Golgotán.” És kérjük: „Szívemet töltse be kegyelmed ereje buzgósággal. Mostantól hadd legyek tied csupán.” — Az ünnepel igazán nagypénteket, annak van nagy ünnepe, aki el tudja mondani: mostantól hadd legyek tied csupán.

A harmadik, amiről szólni kell: a keresztség evangéliuma azért hangzik, mert *Isten szeretete jelentetik ki benne*. Nemcsak Isten igazságossága, hanem Isten szeretete.

Visszatérek arra az ígére, amit János 3. részében olvasunk. Az utóbbi évben nekem ez nagy ígém lett. Amikor Jézus arról beszél Nikodémusnak: újjá kell születnie. A 15-16. versben elmondja: „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki hisz benne, ne vesszen el. (...) Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” — Ha a Bibliából kikeresitek az érc kígyó történetét, akkor olvashatók: Isten azt mondja: csinálj egy rézkígyót, tűzd fel a póznára. Emeld magasra, és aki ránéz, az életben marad.

Tudom, hogy Mózes ezt elmondta a népnek. Ez volt az akkori keresztről szóló beszéd. Ott el kellett hinni azt, amit Mózes mondott. Mint ahogy a prédikációban is el kell hinni az Istennek ígését, szavát, és nem okoskodni. Ó, ránézni az érc kígyóra? Fussunk valami ellenszérumért, próbáljuk megoldani, megmenekülni. — Nem. El kellett hinni, hogy amit Mózes mond, az igaz. A menekülés útját az ember számára Isten készíti el. Nem úgy van, ahogy én gondolom, hanem ahogy Isten gondolja. A keresztről szóló beszéd ezért Isten szeretetének a jele, mert azt jelenti: ember, én készítem el neked az üdvösségnek az útját.

Azt mondja egy énekünk: „Élet útját megmutasd, én meg nem találom azt.” Ha a Golgota keresztiére néz, akkor erről szól: élet útját megmutasd, mert én meg nem találom azt.

A korinthusiak sem találták volna soha meg az élet útját, ha Isten nem mutatja meg. Nem azért, mert Pál odament, hanem azért, mert vitte az evangéliumot. Nem azért, mert Pál ékesen beszélt volna, hanem azért, mert a beszédének tárgya a kereszt volt. Ezért menekültek meg sokan, születtek újjá és formálódott gyülekezetté, törtek össze szívek, változtak meg életek, jöttek rendbe házasságok, lettek vidámak a gyermekek, mert a szüleik nem veszekedtek állandóan. Otthagyták a kocsmát, a bordélyházat, a szerencsejátékot, mert a kereszt hirdettetett.

Az a terv, amit Isten elkészített, ilyen egyszerű és nagyszerű az ember számára.

Végül a negyedik: mert Isten ereje az minden hívőnek üdvösségére. Tehát akik megtartatunk azok számára a *kereszt Istennek ereje*. A Bibliában az a szó van: Istennek dűnamisza.

Gondoljunk arra, amikor a dinamit a hatalmas hegyből kirobbantja a sziklák. Micsoda erő kell ahhoz! Mindig csodálom, amikor egy szerkezet, a hidraulika, olyan hatalmas erőt tud kifejteni. Micsoda hatalmas tömeget tud megmozdítani. Ugyanez a szó van itt: Istennek a dűnamisza, Istennek az ereje. Mert az evangélium erő, csak ez tud téged kirobbantani. Halott és elveszett életed sziklasírából senki nem tud kirobbantani téged.

Ismerek valakit, akit nem hatott meg a felesége könnye. Felesége lassan már elfogyott mellette, mert olyan életet élt ez a férfi: állandóan ivott, a családját verte is, nem érdekelte, hogy a gyerekek is sírnak, félnek. Nem érdekelte, hogy felesége egyre soványabb mellette, megemészti magát. Amikor egy evangélikán meghallotta az ígét, az megváltoztatta. Értitek, mi a kereszt ereje? Amit nem ért el semmivel a felesége, azt elérte az evangélium azért, mert Istennek hatalma. Mert tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés „bolondsága” által tartsa meg a hívőket.

A keresztről való beszéd sokaknak bolondság volt. A görögöknek bolondság. Őket a bölcselkedés, filozófia, tudomány viszi előre — mondták. Mi ez a keresztről szóló beszéd? A zsidóknak botránkozás volt. Ők jelt kívántak. Valami csoda történne, ha angyalok jönnének, vagy Jézus helyreállítaná az országot nekünk, Izráelnek. Ha visszaállítaná a salamoni, vagy dávidi kort — az valami lenne. De valakit eltipornak, megcsúfolnak, valaki engedelmes a halálig, mégpedig a kereszthalálig? Nekünk nem elég, hogy megtartjuk a törvényt, meg erkölcsös életet próbálunk élni? Nem adja vissza Istennel való közösségünket, kapcsolatunkat, az örök életet — ez botránkozás. Pont a kereszt, pont a megvetett Jézus, a töviskoronás fő. És mégis: a mi hitünk csak az Isten erején nyugszik. Az Isten szavának való engedelmisségben.

És ma sem a tudomány és technika ad örömet, szabadulást, nyugalmat. Pedig adhatna, mert emberileg megvan mindenünk. De az ember nem lett boldogabb, a házasságok nem lettek stabilabbak, az embernek kevesebb lett a bé-

kessége ebben a nagy rohanásban. Egy fiatal a beszélgetésben így mondta: van már facebook, stb. és a világ végéről látjuk egymást és lehet beszélni, de soha ennyi magányos ember nem volt. Az emberek azt hiszik, hogy a westel a kapcsolat, és kiderül: nem.

Nem lettünk boldogabbak, nem szabadított meg a tudomány bennünket, a kényelem sem tett bennünket boldogabbá. Miért? Mert tudta Isten, hogy csak egyre van szükségünk: hirdettessék a megfeszített és feltámadott Krisztus. Aki váltságunk ára lett, aki elvégezte a váltságmunkáját, akinek a golgotai kereszthalála egyszeri, azaz megismételhetetlen és tökéletes. Tetszett Istennek, hogy ebben a hitben tegyen bennünket tökéletesekké, igazakká, szentekké, és visszaadja nekünk elveszített Édenünket.

Jó lenne megtanulnunk, hogy nekünk is hirdettetett valamikor a keresztség evangéliuma. Így lettetek ti hívókké — mondta az apostol. Eszetekbe juttatom az evangéliumot, mondja az 1Kor 15-ben, amelyet be is vettetek, amelyben átlotok is.

Egyszer *nekünk is* hirdették a keresztség evangéliumát. Ez azt jelenti, hogy Istennek ereje volt a számunkra. Senki a mi süket fülünket kinyitni nem tudta volna, csak az evangélium. Senki a vak szemünkről a leplet nem lett volna képes lerántani. Senki az agyunkat nem tudta volna átformálni, hogy a „metanoia” bekövetkezzen: hogy másképpen gondolkodjunk, más irányba menjünk. Ezt egy valaki tudja csak: Jézus Krisztus keresztségének ereje. Ezért hirdetik az evangélium.

Arra biztatok ma mindenkit, hogy te is hirdesd a keresztség evangéliumát. Hirdesd, hogy a Szabadító elközelgetett. Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg Őt. Nem bántom azokat, akik nyakláncon hordják a keresztet, de boldogabb lennék, ha beszélnének a keresztről. Ha bizonyosságot tennénk mi is, és elvinnénk a keresztet nem a kezünkben, nem magasra emelve, hanem arról beszélve. Mert a keresztről való beszéd azoknak, akik elvesznek, bolondság lesz, de akik üdvözülnek, azoknak Istennek ereje. Ők meg fogják hallani, el fognak indulni, ki fognak jönni, mert tetszett az Istennek, hogy ezáltal gyűjtse össze az Ő népét.

Hirdesd te is velem együtt Krisztus keresztségét nemcsak nagypénteken, hanem minden lehető alkalommal.

Imádkozzunk!

Jézus Krisztus, hálaadással magasztalunk, áldunk és dicsőítünk téged keresztedért. Kérünk, hogy szemünk elé állítsd szenvedésidet, vérrel koronázott szent keresztedet. Ne azért, hogy téged sajnáljunk, hanem azért, hogy magunkba nézzünk és meglássuk, hogy mind, ami kín és ütés ért, magunk hoztuk reád. Meglássuk, hogy kezedbe, lábadba a szöveget én vertem, véred minden cseppje égeti a lelkem. Hadd szüljön ez bennünk életet, Urunk. Feltámadást, hogy jöjünk ki halott életünk sziklasírjából.

Köszönjük, hogy mi is hallottuk valamikor a keresztről szóló beszédet. Köszönjük, hogy Szentlelked által hitet gerjesztettél és munkáltál a szívben. Kö-

A KERESZT EREJE

szönjük, hogy mi is hirdethetjük, nekünk is megadod ezt a csodát, hogy menjünk, vigyük a keresztről szóló beszédet. Te küldesz el, hogy hova, te mondod meg, hogy kihez, kikhez. Adj nekünk engedelmes lábakat, hogy elvigyük. Engedd meg, hogy adassék nekünk szó szánknak megnyitásakor. Ne magunkról beszéljünk, hanem rólad. Ne panaszkodjunk, hanem neked adjunk hálát. Ne a magunk dolgaival legyünk elfoglalva, hanem téged vigyünk, mert te vagy a „megoldás” nemcsak a mi életünkre, hanem másokéra is, hogy a bűnből kijöjjenek, és új életben járjanak.

Kérünk, szenteld meg egész ünnepünket, a húsvétra való készülődésünket. Kérünk, áldd meg szereteteinket, családtagjainkat. Áldd meg azokat, akik a környezetünkben nem ismerik még a keresztről való beszéd erejét, hanem bolondságnak tűnik. Köszönjük azokat, akiknek már nem az, hanem komolyan veszik.

Kérünk, pihentess bennünket ezekben a napokban testileg is, és adj a gyülekezet közösségében örvendező, ünnepi alkalmakat. Hallgasd meg azokat az imákat is, amelyek most csendben innen feléd szállnak. Köszönjük, hogy te vagy az egyetlen közbenjáró, és a te halálodba vetett hit által igazulunk meg ingyen, Istennek kegyelméből.

Ámen.

466.

Mason Lowell, 1792–1872.

Rád te-kint már hi-tem, Meg-vál-tóm,
Is-te-nem, A Gol-go-tán: Halld kö-nyör-
gé-se-met, És vedd el vét-ke-met;
Mos-tan-tól hadd le-gyek Ti-ed csu-pán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal! Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted éghessen, Forró lánggal!

3. Ha elfog útamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva-fogy, És a halál ahogy Jön már felém: Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.

Palmer Ray, 1808–1887.